

عنوان مقاله:

ادبیات پایداری در ایران بازنشاسی مؤلفه‌ها، فرصت‌ها و چالش‌ها

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 7، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسنده:

رضا چهرقانی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

با آنکه ریشه‌های ادبیات پایداری در ایران به پیش از اسلام بازمی‌گردد، آثار تولید شده در این زمینه در دوران معاصر؛ از نظر کثرت، کیفیت و اقبال مخاطبان، قابل مقایسه با ادوار پیشین نیست. از این رو ضرورت دارد ادبیات پایداری به عنوان بخش مهمی از ادبیات امروز ایران بررسی شده، مؤلفه‌ها، فرصت‌ها و چالش‌های پیش روی آن بازنشاسی شود. لذا این پژوهش ضمن واکاوی مؤلفه‌ها و ارائه تعریفی جامع و مانع از ادبیات پایداری و طبقه‌بندی انواع مختلف و متفاوت آن، می‌کوشد مهم‌ترین فرصت‌ها و چالش‌های این شاخه از ادبیات در ایران را، با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی مورد بازنشاسی، بررسی و تحلیل قرار دهد. بر اساس یافته‌های این تحقیق، مؤلفه اصلی ادبیات پایداری- به منزله یک مقوله ماهیتاً مضمونی- توجه به عنصر «ستیز با» یا «تاب آوری در برابر» هر نوع اعمال قدرت نامشروع؛ لوازم و عوارض آن است. مهم‌ترین چالش‌های ادبیات پایداری نیز، تشنّت در تعریف، فقدان نظریه پرداز، شعاری، سفارشی و دولتی شدن و مهم‌ترین فرصت‌های آن، هم‌سویی بدنه اصلی ادبیات پایداری با گفتمان انقلاب و سیاست‌های کلان نظام، حمایت‌های مادی و معنوی نهادهای حاکمیتی، برخورداری از پشتوانه‌های فرهنگی چندین هزارساله؛ اعم از اساطیر، تاریخ پر از جنگ و استبداد و همچنین مذهب انقلابی تشیع است.

کلمات کلیدی:

ادبیات پایداری، ادبیات انقلاب اسلامی، ادبیات دفاع مقدس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124355>

